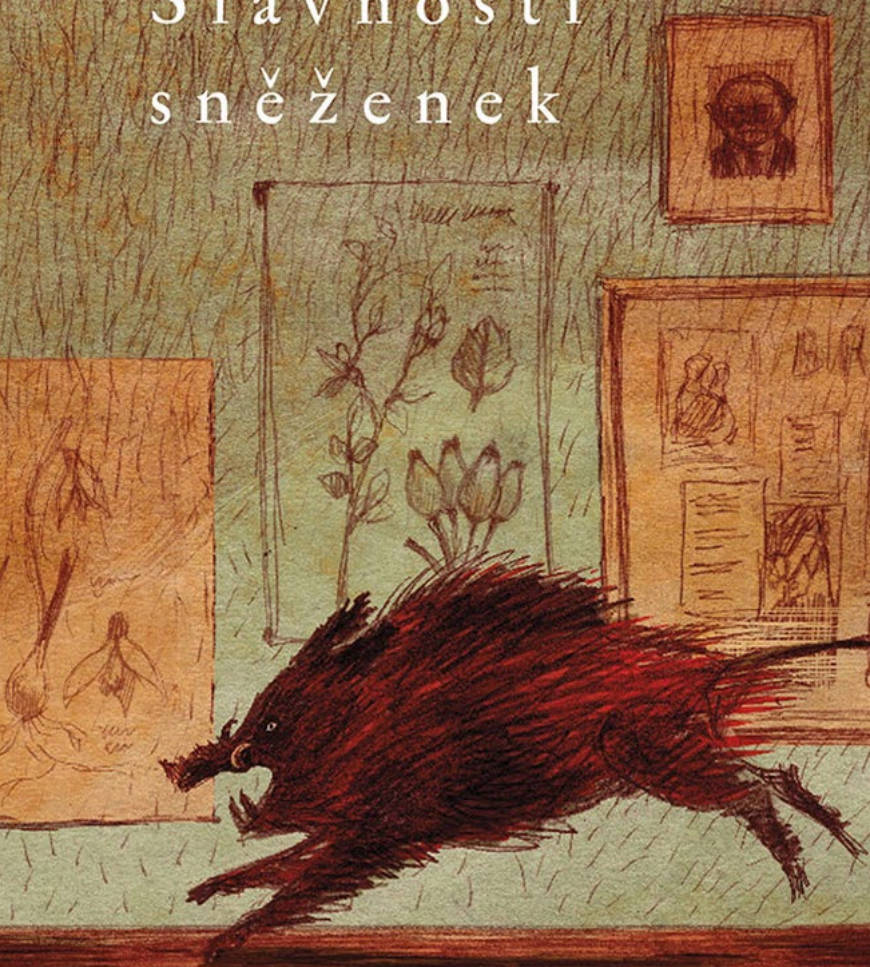

Bohumil
Hrabal

Slavnosti
sněženek

mladá fronta

Název knihy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Bohumil Hrabal

Slavnosti sněženek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

B o h u m i l

H r a b a l

S l a v n o s t i

s n ě ž e n e k

B o h u m i l
H r a b a l

S l a v n o s t i
s n ě ž e n e k

P O V Í D K Y
L E D E N - Ú N O R 1 9 7 5

mladá fronta

V lehounké bře lze najít velice vážnou pravdu.

GOTTFRIED WILHELM LEIBNIZ,
filosof pozdního baroka

Ke bře je třeba svobody.

IMMANUEL KANT,
filosof osvícenectví

*Když jste vožralej, tak Kilimandžáro
je i v Kersku.*

JOSEF PROCHÁZKA,
cestář a můj přítel

P O L O M Y V L E S E

Jen jsem pár minut tůkal do psacího stroje, už někdo otevíral branku a před oknem stála návštěva a volala... Je to dobrý, píše! A já jsem se napraskle usmíval, snažil jsem se myslet pořád na ten můj příběh, na to prudce ozářené prkno z kerské borovice, po kterém kráčely ty moje postavy, a tak myslel na něco docela jiného odpovídal jsem návštěvám nepřítomně, pořád jsem šilhal na psací stroj, abych neztratil nit události, o které jsem se domníval, že mi ještě před chvílí hrčela do mašiny... A zatímco návštěva kouřila a pila kávu a nadšeně mi něco vyprávěla, čemu jsem nerozuměl, myslil jsem na to, jak mi to dlouho trvá, než dosáhnu vrcholu prázdnoty, než se doberu nulté situace, než se zčistím a odhodím daleko od sebe všechny obrazy a všechny zprávy, co mi to trvá a dá námahu, než dojdou vnitřního klidu, ve kterém se dostaví inspirace, a já pak na jeden zátah do psacího stroje nahrčím všechno to, co se mi vynoří jak z ponorné říčky, abych to potom proškrtal tak, že z toho napsaného nezbyde skoro nic... A čím naléhavěji moje návštěva, jejíž jméno jsem zapomenul, čím více kladla

důraz na to, co mi vyprávěla, tím více jsem se hroutil nad tím, že můj příběh ode mne odchází, už mi ukazuje záda, už zhasíná i to moje prudce osvětlené prkno, jediné zářící prkno v tmavém prostoru, po kterém si předvádím svoje postavy, takže i to prkno mi mizí a moje postavy padají do prohlubně, odkud se mi už nepodaří je vyvolat na moji scénu... Tak z mých prstů odešel příběh, na který jsem se připravoval skoro zrovna tak, jako skokan do výšky, aby skočil těch svých dvě stě deset centimetrů, a moje návštěva mi říká... Hele, nemáš celé dny co dělat, tak si to dopíšeš, až odejdu, víš? Povídám, ano, a tak naslouchám a dovídám se samé překvapující informace, ale myslím si, kdyby ty zprávy o událostech byly sebekrásnější, nikdy už nevzkřísí ten příběh, tu moji událost, kterou jsem právě teď psal, na kterou jsem se leta těšil, nad kterou jsem už zoufal, ale ona se mi dnes ráno zjevila v plné svěžesti a vzala mne za ruku a odvedla k psacímu stroji a sama mne požádala, abych ji napsal, protože už je natolik zralá a plnoletá, že už ji nemusím násilnit, ale jen mít rád... Ale moje návštěva, denně mívám tři takové návštěvy a každá z těch návštěv má dojem, že ona je ta jediná, a tedy co mi to udělá, když jí věnuji trošku svého času? Tak ta moje návštěva zrovna tak jako ty, které dosud přišly a ještě přijdou, tvrdila, že mne přišla potěšit v mé samotě a dodat mi odvalu nejen ke psaní, ale k životu, obzvláště, když oni sami už nemají čas ani na sebe. Někdy se ty moje návštěvy setkávají v brance, zdvořile se zdraví, jejich postavy jdou každá do protisměru, ale v podstatě to je

jedna a ta samá návštěva, ze které se hroutím. Teď se stává, že některé návštěvy se setkávají u mne, posedávají, střídají se v kladení otázek, aby potom, když jedna z návštěv odešla dřív, nikdy mi u branky neopomenula hořce říct, že jsem dneska byl nějak zapšklý, že jsem se jí nevěnoval tak, jak by zasloužila... a pak návštěvy odcházejí, vzdalují se písečnou alejí lesem a brumlají si jen tak pro sebe, že dřív, když jsem byl nickou, jsem byl něco, kdežto teď, kdy si myslím, že jsem něco, tak jsem nic... Zkraje jsem několikrát na obranu řekl, že jsem unaven... A všechny návštěvy vyskočily, jednou na mne se rozkřikly tři ty návštěvy současně a zařvaly s chutí... Unavený? A z čeho! A stály nade mnou a oči jim hřímaly zlobou a spravedlivým rozhořčením, jak jsem si mohl dovolit se tak rouhat, já, který si bydlím v lese, já, který nemám děti, já, jehož příjmy jsou větší než vydání, já, který nemusím ráno vstávat do práce, protože jsem v důchodu... Ale ne všechny návštěvy byly a jsou takové, jsou takové návštěvy, které mi chtějí pomáhat... Jedna se rozhodla, že u mne každou sobotu se svým přítelem přespí, druhá mne pozvala na Moravu na tři dny, třetí mne ihned chtěla odvézt autem, abych předčítal v Soběslavi to, co jsem napsal, čtvrtá mne chtěla seznámit se slavným akademikem a potom s Werichem, pátá přijela s tlumokem a že s ní okamžitě musím do Turnova, odkud půjdeme spolu pěšky až na Šumavu... a já jsem všem slíbil, že ano, protože jsem viděl, že kdybych řekl ne, tak mi vrazí zuby do hrtanu a poplivají mi kliku... A tak jsem každý večer umýval u pumpy nádobí, utíral

utěrkou všechny talíře a šálky a sklenice a příbory a přitom jsem měl trvalý dojem, že to bude trvat velice dlouho, než pod ohromnou hromadou košil a kalhot a sak a kravat, které mi tady ty moje návštěvy nechaly, najdu si ty moje šaty, které už nejsou tak moderní, ale jsou na moji postavu šité a mají barvu, jakou já mám rád... Ale ještě víc než ty moje návštěvy, víc mne drtí svojí dobrotou mí sousedé. To každý den, kdy odejdou návštěvy, přicházejí, aby mně řekli, že chápou, co to je za hrůzu, takové návštěvy. To přicházejí ti mí sousedé pomalu, potichoučku, po špičkách, starostlivě nahlízejí do okna a pak se zaradují... Je to dobrý, nepíše! volají na další sousedy, kteří jsou za keři, a hned se derou ke mně a objímají mne a říkají, že když nepíšu, tak nic nedělám, a nic nedělat, to je hřích, a než hřešit, tak je lepší sázet rododendrony, červené lísky, jasmíny a jiné okrasné keře... A jeden soused mi daroval rýč, druhý dvě motyky, třetí, že měl o kolečko víc, tak mi daroval kolečko, pátý hrabičky, šestý mne odvedl do lesa naučit mne, jak pod listím je pěkný humus, hrabalka, pro azalky a rododendrony, další mne naučil pěstovat zeleninu... A tak když jsem si někdy lehnul na sluníčku, tak vedle lehátka jsem si dal rýč a hrábě nebo motyku, a jak někdo vrzнул brankou, rychle jsem vstal a okopával jsem keře, uhraboval cestičky, nebo si přehodil přes rameno rýč a šel naproti sousedovi nebo návštěvě. Tím zahradnickým náčiním mi tak ztvrdly dlaně a bříška na prstech, že jsem měl mozolnaté ruce a tak bezcitelně tuhé, že když jsem psal na stroji, tak jsem dával takové rány, jako bych doma

pracoval tiskařským strojem, nebo si sám razil falešné koruny, tak vydával ten můj stroj hluk, který přitahoval návštěvy, kterým sliboval, že jsem doma, a ten samý hluk odháněl sousedy, kteří chodili po své parcele a libovali si, že teď pracuju na článku, ale jak přestanu, tak to je znamení, že jsem přestal psát, že jsem volný, že nic nedělám, že nejlepší obrana proti zahálce je zahradnická práce, práce vůbec... A tak jeden souseď mi k obědu přinášel kastrůlek se srncím, druhý souseď talíř se štrůdlem, třetí souseď mi donesl čerstvé noviny, čtvrtý mi darem přinesl zeleninu ze vsi, pátý si mne zamluvil na večeri, šestý, že půjdeme po večeri do vsi na žejdlík, do hospody... A tak jsem přestal ten čas psát, odstrčil jsem daleko od sebe ty moje příběhy, které přicházely potichu, ale já jsem je jako macecha odháněl, tak se ke mně lísaly ty moje události výčitkami svědomí, ale já jsem je i odtud vyhnal, takže přicházely nesměle ke mně jen ve snění, už jako sirotci, ale i ty jsem vyhnal ze snů křičením, aby přišly, až bude padat listopadový déšť a prosincový mokrý sníh, aby přišly, až přijde zima a mráz, až chladným tichem všechno v polesí oněmí a lidé budou sedět u kamen doma a v autobusech bude chlad a autům bude hrozit námraza a smyk, protože všude bude sníh... Řekl jsem si, že je lepší se vydávat lidem, než zapisovat proudící věty a nůžkama je sestřihávat v text... Jedné zimní noci začalo studeně pršet, pak déšť se proměňoval v sníh, mokrý sníh, který se lepil na jehličí a větvičky, a tak vytvořil se na větvích a v korunách borovic sněhový povlak, který ranním mrazem ztuhnul, a když pořád padal víc a víc

sníh, ten sníh vytvářel na větvích peřinky a duchny, až ty poslední vločky vážily o tolik víc, že větve a pak celé koruny borovic se lámaly jak sirky a mocným dutým úderem se bořily hluboko do chladné země. Seděl jsem v posteli a naslouchal tomu rachotu a třesku lámaných větví, naslouchal jsem těm dunivým úderům a trnul jsem, kdy jedna z těch borovic obklopujících mé stavení se zváhne a sletí na moji střechu a proboří se trámovím až vedle mé postele. A svitlo mi, kdyby taková borovice rozčíslna moji chalupu, tak to nechám tak, jak se to stalo, že přeci jenom těch návštěvníků na jaře a v létě by bylo míň, že bych pak mohl zase psát, protože kdopak by seděl v pokoji, ve kterém by šikmo ležel kmen borovice anebo do podlahy byly zaražené ostré větve? A mnul jsem si ruce a nakonec jsem souhlasil, dokonce jsem si přál, aby jedna z těch borovic se probořila stropem, v duchu jsem si představoval, jak by se kmen dral stropem, jak by se sypaly cihly a omítka, ale borovice praskaly celým polesím a ze všech stran, a ani jedna nepadla na moji chalupu. Když se rozednilo, vyšel jsem a viděl jsem to, co jsem v noci slyšel. Několik borovic jak stažené železniční závory leželo napříč parcelou, ale každá zlomená borovice se vyhnula mé chalupě. A ve vzduchu byla ostrá vůně pryskyřice, a v sypajícím se sněhu zářily zlomeniny dříví. Pak zvolna ustal sníh, mračna odtáhla a vzduch měl barvu skořice, slunce semtam prozářilo parnatými oblaky. Když jsem překročil borovice, naslouchal jsem. Jen zdáli semtam se ozval třesk lámaného kopí. Když jsem se prodral na silnici a podíval oběma

směry, zaradoval jsem se. V takových polomech nikdo se neodváží ke mně přijít, mohu začít psát, naladit sám sebe do nulté situace, počkat v tichu, až se vyprázdním, a tak dosáhnuv vrcholu prázdnoty mohu se svěřit inspiraci a jen sledovat průtočnost vět, uškrcených v pohybu natolik, abych ty texty stačil psát. A tak jsem přelézal kmeny, zátarasy silnice, bylo to zde zrovna tak, jako když končila druhá válka. Od Štulíků jsem se díval po betonce, viděl jsem to samé jako na mojí silnici, trčející i tady zlomeniny borových kmenů, koruny ležící na vozovce, útržky větví... A z vrat vilky Málči vyšla paní Beníková, její štíhlá postava v kožíšku, zamkla a s nákupní taškou cupala silnicí, vyhnula se, přelezla kmeny a kráčela dál, viděl jsem, jak borovice naklánějící se nad betonku se naklonila ještě víc a padla a náraz vyrazil z větví jemný zmrzlý sníh, krásná paní Beníková počkala, až oblak sedne, pak obkročmo vylezla na kmen, svezla se a pokračovala v chůzi, jako by se nic nestalo, jako by svítilo sluníčko, jako by bylo léto a ona, tak jako každý den, šla na nákup a pro vodu. Teď viděl jsem, jak zapraskalo, a celá koruna borovice se zlomila jako zavírací nůž, ale zůstala viset na houžvích nad betonkou. Paní Beníková chvilku se dívala, ale pak bezelstně vstoupila pod tu semtam se houpající korunu a pokračovala dál cupitajíc směrem svého nákupu. A já jsem si přál, abych zrovna takovou korunu měl nad mojí brankou, aby zrovna takové zlomené borovice visely nad všemi mými vraty a dveřmi, aby všichni, kdo by ke mně chtěli vstoupit, aby se jen podívali směrem šipky, která ukazuje vzhůru,

a všechny návštěvy by přešla chuť mi něco říct, a když, tak jediné křikem přes plot, tu chvíli jsem si i já přál se bát vyjít ze svého stavení, i já jsem si přál, abych nemohl z domu, abych seděl a naslouchal jen svým podprahovým inspiracím, od kterých se nechám i sám sebou odvést na vařené nudli... A viděl jsem, jak paní Beníková znovu přelezla tarasící kmen přes silnici, a viděl jsem, jak její hlava sevřená v kožešinové čepici se vzdaluje, jak zahýbá do krámku Jednoty, aby jako každý den si koupila mléko a chleba a vůbec všechno, čeho je třeba pro domácnost... A tu chvíli mi blesklo, že tak jako ty polomy pro paní Beníkovou jsou maličkostí, kterou hravě překonává, tak i pro moje návštěvníky to bude zásluha, že přes ty kmeny, přes ty visící koruny a mocné větve, které když se utrhnou, jak dýkami vás taková větev přibodne k zemi, tak všichni moji návštěvníci přijdou nejen znovu, ale přivedou i další návštěvy, aby na vlastní oči všichni viděli, jak obtížné je mne navštívit. A tu chvíli, jak jsem stál a díval se za paní Beníkovou, která zmizela v krámku, uviděl jsem, že vlastně to je ohromná ženská, tolik let je tady už sama, pořád ale oblečená tak, jako by šla na nákup na Václavák, vždycky stylově oháknutá tak, jako by šla procházkou Paříží, že když jede do vesnice autobusem, tak jako by se plavila luxusním parníkem první třídy přes oceán, vždycky olepená podle poslední módy, tak šik... A teprve teď uprostřed polomu v kerském polesí jsem docenil tu událost, kterou jsem o paní Beníkové slyšel, kterak k půlnoci, když dočítala detektivku Královské vraždění, tu někdo zatloukl

na veliké okno její vilky obklopené hustými vejmutovkami, a paní Beníková když zdvihla oči, tak za sklem stál zakrvácený mladý muž, tloukl zakrvácenýma dlaněma na okno a volal... Je tady jeden mrtvej! A paní Beníková otevřela šuplík a vzala maličký polámaný revolver a tak vyšla, aby šla v doprovodu zakrváceného muže na silnici a tam opravdu na sloupu byl rozbitý motocykl a hlavou do sloupu byl zapasovaný mladík, s rukama založenýma vypadal, jako by spal, anebo trucoval, ale byl mrtvý. Paní Beníková se vrátila domů, telefonovala pro sanitku a pro policii, ovázala pak hlavu těžce raněnému, a když přijel člen esenbé, sama jej dovedla k místu neštěstí, ale když chtěla jít domů, prosil ji člen esenbé... Paní, počkejte tady se mnou, já se mrtvejch bojím. A tak tam čekala a těšila muže tak dlouho, než přijela sanitka pro raněného a pohřební auto. Pak teprve odcházela liduprázdným lesem ke svému zářícímu oknu mezi větvemi vejmutovek, aby položila revolver na stolek a dočetla si Královské vraždění od van Dina... Díval jsem se na už modré nebe, na které jsem si promítal ten morytátní příběh, vůně pryskyřice stoupala ze všech těch sražených korun, ze všech těch šrámů a zlomenin poraněného dřeva, a tak jako vždycky, zastyděl jsem se před paní Beníkovou, která všechno to, co já u sebe považuji za výjimečnou událost, za recesi, za vzpouru proti konvenci, tak paní Beníková dělá tak samozřejmě, tak anonymně, jako by se to rozumělo samo sebou... V létě se koupala na špici, tam, jak se říká v Sezi, jak strouha Velenka vtéká do Labe, tam se přesně v půl dvanácté

koupala nahá, tak bezelstně vklouzla mezi lekníny a stulíky a plavala, jako by nebyla nahá, tak jí nahota v půl dvanácté připadala samozřejmá a přirozená... Jednou, když se vracela z nákupu v džínkách a svetříku, najednou jí napadlo a v borovém jehličí hned vedle silnice postavila stojku na hlavu, tak udělala si svoji jógu hned tu chvíli, kdy si usmyslela, že ji udělat musí, tak stála na svém účesu, z kapsiček džínsek jí padaly drobné mince, lidé div si nevyvrátili hlavy, když se stáčeli, aby poznali, kdo to tam stojí na hlavě... A když jsem domyslel tyhle obrazy, řekl jsem si, že paní Beníková je daleko dál než já, že ta krásná paní je nade mnou, že jsem ji nikdy neviděl ve špatné náladě, že jsem ji nikdy neviděl neupravenou, že jsem ji nikdy neslyšel, aby proklínala svůj život a životy těch druhých, nikdy jsem ji neslyšel, že by pomlouvala, že by se vymlouvala, dokonce nikdy jsem neslyšel od paní Beníkové, že by chtěla být někým jiným, než je, vždycky si nepřála nic než to, aby byla paní Beníkovou, tou ženou, která právě je. A tu chvíli mi došlo, že vlastně já jsem na lidi hulvát, lidé mne dobrácky navštíví a já dělám ksichty, že mi to vadí, že mne to ruší, lidé mi dobrácky přinášejí zprávy o svých i jiných osudech, ale já se dívám z okna a odpovídám tak, že kdyby v těch mých návštěvnících nebylo trošku lásky ke mně, tak by se zvedli a už nikdy nepřišli. Ale já vím, teď díky paní Beníkové vím, že já vždycky chci psát, když mne někdo navštíví, mně se chce nejvíc tu chvíli psát, ale vůbec se mi psát nechce, dokonce se i psaní bojím, když jsem celé dny sám, když vím, že mi psaní

nejde a nepůjde, tak tu chvíli, když jsem sám a mohl bych psát, tak se té samoty a psaní bojím, a proto vycházím před dům, jdu do lesa, chodím sem a tam a hledám člověka, kterého pak s ohromnou laskavostí přivedu domů, abych mu pak na závěr rozpravy a hovoru nepřímo řekl, že vlastně mi ten návštěvník ukradl vzácný čas, ve kterém jsem chtěl toho napsat víc, než jsem si mohl vysnít. Uvědomil jsem si najednou, že každá návštěva je pro mne cennější než já, že každá mi přináší poselství zvenčí, že tedy abych mohl psaním lidem něco říct, musím znát co nejvíc lidských osudů. Pochopil jsem teď též, že to, co si namlouvám o nulté situaci a vrcholu prázdnoty a inspiraci, to jsou jen prázdná slova, která mají zastřít to, že se už neumím soustředit kdykoliv a kdekoliv, tak jak jsem to uměl dřív, že vlastně neumím už psát, a tak to svádím na návštěvy a chovám se k nim jako hulán... Teď vyšla z krámků paní Beníková, cupitala s lokty u těla, nesla nákupní tašky, její leopardí kožíšek svítil v bílém sněhu a třpytu dopoledního slunce, utržená koruna obrovské borovice ještě trošku natrehla kůru, na které visela, na paní Beníkovou se vysypal jemný sníh, a když paní Beníková vyšla z chumelenice, celá koruna se za ní zřítíla a roztřesla se o betonku jako lustr v opeře... Překročil jsem dva kmeny borovic, které tarasily silnici, a šel jsem paní vstříc... Pravila s velkým úsměvem... Co děláte, jak se máte, to máme dneska krásně, což? A úsměv jí rozpraskl a vysypal dvě řady bílých zubů... A za ní se sypal bílý sníh, bílé peří z jejich bílých křídel.

HOSTINEC U BERNARDÝNA

Kdykoliv jdu kolem lesní restaurace Hájenka, vždycky vidím, jak na předprsni, na terásce před vchodem, tam, kde v létě sedí hosté u kulatých červených stolů a sedí na červených židlích, jak tam leží veliký moudrý bernardýn, hosté jej překračují, kteří už jednou byli pokousáni psem, tak raději se dívají jinam a uctivě bernardýna obcházejí a uklidní se, až když sedí v restauraci, a kdyby bernardýn ležel v restauraci, tak raději ti bázliví hosté budou sedět před vchodem na červených židlích, i kdyby byla zima. On ten bernardýn tady nikdy neležel a už asi nikdy ležet nebude, avšak ten můj bernardýn tam bude ležet do té doby, dokud budu já, a tak já a bernardýn před lesní restaurací Hájenka, my dva jsme spřažené nápravy... Je už dávno, kdy můj brácha se oženil, a že byl autodopravce, jezdil a rozvážel, co kdo potřeboval, nákladním autem, avšak přišel čas, kdy už soukromník nemohl a nesměl jezdit sám ve své režii, a tak brácha, když jako soukromá firma byl zrušen, byl bez zaměstnání. A protože žárlil na svoji ženu, tak bláznivě žárlil, že nesměla být v zaměstnání, aby

nikdo jiný se na ni nemohl dívat než on, najednou přišel na divný nápad, že by se dala využít krásná postava švagrové nikde jinde než v pohostinství. A když pohostinství, tak v lesní restauraci Hájence. A když v té Hájence, tak udělat z té hospody skutečný podnik pro šoféry a lesníky, pro sousedy a rekreanty. Ten čas se uprázdnilo místo vedoucího v Hájence, a brácha podnikl všechny kroky, aby tu restauraci dostal. A večer seděl s Martou a celé hodiny a pak ještě v posteli si spřádali obraz skutečné Hájanky, neskutečné restaurace, v jejíž výzdobě pokračovali i ve snách a polosně. Když se to dozvěděl bratranec Heinrich Kocian, ten, který to v naší rodině dotáhl nejdál, protože se považoval za levobočka hraběte Lánského z Růže, nosil koženou loveckou bundu a švarcenský klobouček se štětkou a zelenou stuhou, okamžitě přijel, a když nakreslil plán restaurace Hájanky, zahájil výzdobu v podobě selských stolů z lípy, stolů, které budou jednou týdně se drhnout pískem a jednou za rok skelným papírem, kolem stolů nakreslil, jak budou vypadat těžké selské židle, na stěny Hájanky, kde visely parohy srnců a jelenů sikhů, ještě střílených knížetem Hohenlohem, tím feudálem, kterému patřilo několik století toto polesí, ty parohy doplnil bratranec Kocian dvěma trofejemi divokých kanců. A ihned rozhodl, že budou speciality české kuchyně, fajnová jídla, která přitáhnou hosty, protože na státní silnici budou umístěna upozorňovací desky ve formě desek, na kterých bude napsáno: Tři sta metrů od rozcestí si pochutnáte v Hájence na královské polívce řečené kulajdě, oumyslovském guláši,

hovězí pečení na černém pivu. Bráška a švagrová zářili a restaurace Hájenka se podobala zámku visícímu z nebes na zlatém řetězu. Avšak i to bylo bratrancí Kocianovi málo. Privil, že pořádná restaurace musí mít v kuchyni kout pro štamgasty a pro návštěvy, které toho budou hodny. A tak se sám bratranec uvolil, že koupí šest barokních nebo rokokových židlí a secesní stůl, na kterém vždycky bude čistý ubrus, a tady budou sedět štamgasti a čestní hosté. Ten rokokový kout tak rozdráždil brášku a švagrovou, že od téhle chvíle se blaženě usmívali a každý den se jezdili autem podívat, jak v Hájence jsou malíři s kuchyní a sálem daleko, připadaly jim hrozně dlouhé ty malířské postupy, přáli si, aby to všechno vymalovali přes noc, tak rychle, jak si oba vysnili tu svoji Hájenku. A když viděli tu spoustu zahradních židlí vyrovnaných na zahradě Hájenky v přístřešku pro hudbu, už jim nic nebránilo, než že v noci a pak ve snách se jim zjevila zahradní večerní restaurace, všechny stoly byly natřeny červeně, všechny židle červené byly rozestavěny na zeleném trávníku kolem stolů, mezi kmeny dubů byly nataženy dráty a na nich visely lampióny, a kvarteto hrálo diskrétní melodie a na parketu se tančilo a bráška točil pivo a najatý pingl na neděli roznášel nápoje ve francouzském piké a švagrová vařila a pekla oumyslovský guláš a hovězí na černém pivě, a hosté kromě dršťkové polévky si dávali královskou polívku. Bratranec Heinrich Kocian jednou přišel a radostně třepal účtem, že už koupil těch šest židlí skoro za pakatel, a když se jel s bráškou podívat, jak

pokračuje malba stěn a stropů Hájenky, a když bratr se mu svěřil, že oživil lesní restauraci zahradou a ubrusy a tanečním parketem, bratranec pravil, že tady v rohu ještě bude stát udírna, kde na řežavém uhlí se bude ohřívat a rozvinovat točený salám a moravské klobásy a on sám na sobotu a neděli si to vezme v režii, i když je levoboček barona Lánského z Růže. A bráška a švagrová byli šťastni, nejšťastnější léta svého manželství prožili v přestavování židlí a v maniakální snaze, kterak učinit restauraci ještě krásnější a příjemnější. A tak se stalo, že když jsem se to dozvěděl, a když jsem viděl lesní restauraci Hájenku, že jsem řekl, jen tak prohodil, že před tak krásnou restaurací, jak chce bráška a švagrová vyšňořit ten osamělý dům v lese, před vchodem že by měl ležet veliký hodný pes, bernardýn. A tu chvíli bylo ticho, bratranec Kocian dovypravoval, jak když jej vezl kníže Thurn-Taxis od večerního rychlíku na zámek na Loučeni kočárem, když kočí sestoupil z kozlíku, aby otevřel dvířka, kníže zvolal: Johan, ty seš bos. Tys propil boty! A kočí s pláčem pravil, že jak dlouho čekal na druhý rychlík, tak v hostinci Na drátě propil sice ty boty, ale aby zachránil reputaci knížete Thurn-Taxisa, že si načernal krémem na boty nohy... tohle bratranec když dovypravoval o svém příteli knížeti Thurn-Taxisovi a dal mi tak zřetelně najevo, že když se vypravuje o takových lidech, jako je kníže Thurn-Taxis, že se má pietně mlčet, znovu se optal, ač slyšel, co jsem říkal? A já jsem pravil, že před tak krásnou restaurací v lese má ležet hodný bernardýn. A bráška se díval na bratrance a švagrová

taky, skoro se polekali, avšak za chvíli se na tváři bratrance roztáhl úsměv, který se usmíval viděním do budoucnosti, dopředu, a na konci toho vidění byl svatobernardský bernardýn, který vrásčil čelo dobrotou, a tak se stal tečkou a svorníkem celé koncepce, jak bude vypadat lesní restaurace Hájenka. Na ústředí Jednoty, pod kterou spadala lesní restaurace, nic nenamítali, aby mladí manželé se ucházeli o hospodu, pravili, že dokonce jsou rádi, protože vedoucích, kteří ovládají účetnictví tak jako paní Marta, takových že je málo. A tak přivezl bratranec těch šest rokokových židlí, hned bráška vyklidil v dosavadním bytě kout, almary dal k sobě a gauč na chodbu, a hned pod dozorem bratrance Kociana Heinricha rozestavili židle tak, jak to bude v lesní restauraci Hájenka. A na stůl dali ubrus a bráška načnul lahvinku vína, a sklenky cinkaly na tak krásný počátek, protože dyl už se nedalo čekat. A Heinrich seděl ve švarcenberském kloboučku, nohu přehozenou přes koleno druhé nohy, rozvalený, a vykládal, jak po knížeti Hohenlohovi byl majitelem polesí, ve kterém je restaurace Hájenka, baron Hiross, když jsem já u něj býval hostem, sám osobně jsem zastřelil muflona v horním Kersku, v takzvaných Jeleních uchách. Ovšem ten hajný Klohna! rozkřičel se bratranec Heinrich, co ten baronovi vyvedl! Jak víte, šlechtici, jak jim zestárne lovecký pes, hned s ním pryč! A tak baron poručil a Klohna zastřelil jeho setra. Ale pes byl tak pěkný, že hajný dostal chuť a tak ho stáhl. A když mu odřízl hlavu a zakopal i s kůží, přišel hostinskéj z knížecí restaurace Eichelburg, jak tam je

pila, jak končí kerské polesí, tam jak dřív byly lázně, ve kterých se koupal Mozart, tak hostinskéj povídá, co to tady visí? A hajnej povídá, že muflon. A tak za dva tisíce, to byl začátek protektorátu, naložil hostinskéj muflona, a protože já a několik šlechticů jsme byli hosté barona Hirosse, tak v té krásný restauraci, v té knížecí myslivecký restauraci baron objednal přepychovou večeři, a ona taky byla, ale jako předkrm: salpikoni, polévka želví, ale nikdy jsem si tak nepochutnal na svíčkový jako tenkrát, řekl bratranec Heinrich Kocian a usrkl vína a uhladil ubrus... a bráška a švagrová viděli tenhle kout v Hájence a těšili se, jak krásné řeči bude bratranec dávat k lepšímu štamgastům a vybraným hostům... ale když baron platil, a platil šedesát tisíc, protože potom jsme jen pili víno šampaňský a francouzský koňak, tak všichni jsme prosili, co to bylo za svíčkovou?, a hostinský řekl, že to byl muflon... A pak nás rozváželi skoro mrtvý, protože to je zvykem šlechtických kruhů, šampaňským a koňakem se přivést do bezvědomí, a baron Hiross hned sedl na bryčku a hnal ji do hájovny, a hned na hajnýho v podvlíkačkách, protože ten už spal: Klohna, máte pytláky v revíru, víte, co jsme měli na tabuli? Muflona! Já vás propustím! láteřil baron Hiross... a tak musel Klohna na kolena, on že je věrný strážce lesa, že to, co jedli na tabuli, nebyl muflon, ale ten jeho honicí zastřelený pes... A baron Hiross, tak jako kočímu odpustil kníže Thurn-Taxis, když kočí propil služební boty, baron pravil: Tak jsem vlastně sežral vlastního psa jako muflona, za kterýho jsem dvakrát zaplatil... A pak

četl bratranec noviny a bráška se švagrovou leštídem cí-
dili a přiváděli do lesku opěradla židlí, zvyšovali třpyt do
té dokonalosti, aby představa koutu pro štamgasty v re-
stauraci Hájenka splýnula se skutečností. A najednou
bratranec Heinrich zajásal: Tak děti, už je to tady. Pro-
dám bernardýna jen do dobrých rukou. Cena dle doho-
dy. Gel. Vztyčil se, natáhl si jelenicové rukavice prostře-
lé na hřbetu jedním brokem, a pravil: A jedu pro
bernardýna. Když je tady už čeká kout s barokními židle-
mi, ať tady čeká i bernardýn. Druhý den, když tu noc
bráška a švagrová nespali, přijel bratranec Heinrich Ko-
cian, a že byl bratranec maličký, to jsme věděli, když jedl
párek, tak než si poprvé ukousl, tak ten párek mu visel až
ke koleni, tak zdálky to vypadalo, že bratranec vede
malou krávu. Když došel k domu, tak bráška měl dojem,
že vede bratranec veliké tele, bejčka. Ale byl to bernar-
dýn. Za šest set korun a od spisovatele! volal nadšeně,
a jmenuje se Nels! Ten spisovatel se jmenuje Gel! Nels byl
krásný a kolem krku měl šňůru na prádlo pojištěnou
šňůrou ze županu spisovatele, a hned se ten pes seznámil
a ulehl na cement a chladil se, a tak ležel zrovna tak, jako
by se cvičil, jak bude líhat před restaurací Hájenkou.
A bratranec Kocian se posadil na rokokovou židli, nohu
přes nohu, ve švarcenerském kloboučku a s maličko
podhrnutou rukavicí řekl, jak spisovatel jej přivítal, a jak
hlavní důvod toho, proč jej prodává, je to, že jej miluje,
ale Nels daleko víc miluje jeho mladou ženu, a tak ten
bernardýn žárlí, že jen spisovatel na ni položil ruku, už jej
bernardýn povalil a vrčel mu do obličeje, takže ten pes